C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Žabí král aneb železný Jindřich.pdb

PDB Name: Žabí král
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.7.2002
Modification Date: 1.7.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Žabí král aneb železný Jindřich

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

Za starých časů, v dobách, kdy se sliby ještě plnily, žil jeden král, jehož dcery byly velmi krásné, ale ta nejmladší byla tak krásná, že se samo slunce, které toho přece již tolik vidělo, nad tou krásou podivovalo vždy, když Leontýnce do tváře svítilo.

Blízko královského zámku se rozkládal černočerný hluboký les, v tom lese byla pod jednou stařičkou lipou studna. Když byl horký den, tu Leontýnka vycházela do lesa, posadila se na okraj té chladivé studny a když měla dlouho chvíli, vzala zlatou kouli, vyhodila jí do výšky a chytala; a to byla její nejoblíbenější hra.

Jednou se přihodilo, že se zlatá koule nevrátila do ručky princezniny, nýbrž spadla vedle ní na zem, odrazila se a žbluňkla do vody.

Princezna jí sledovala očima, ale koule zmizela; a studna byla hluboká, na její dno člověk nedohlédnul. Tu počala Leontýnka plakat, plakala a naříkala čím dál hlasitěji, utišit se nemohla. Když takhle usedavě naříkala, tu na ni někdo zavolal:

"Copak je ti princezno? Naříkáš tu, že by se byl nad tebou kámen ustrnul."

Dívka se ohlédla, odkud ten hlas přichází, a tu uviděla žábu, jak z vody vystrkuje svoji ošklivou tlustou hlavu.

"Aha, to jsi ty, stará skřehotalko?" řekla princezna: "Pláču pro svoji zlatou kouli, která mi spadla do vody."

"Uklidni se," odvětila ji žába: "já ti mohu pomoci, ale co mi dáš, když ti přinesu zpět tvoji hračku?"

"Co si budeš přát, nejmilejší žabko," řekla Leontýnka: "moje šaty, moje perly a drahé kameny, k tomu zlatou korunku, kterou nosím."

Žába odpověděla:

"Tvoje šaty, tvoje perly a drahokamy ani tvoji zlatou korunku nechci; ale jestli ke mne chceš být milá a já budu tvoje družka a přítelkyně, sedět vedle tebe u stolu, jíst ze tvého zlatého talířku, pít z tvého pohárku a spát v tvé postýlce; když mi tohle všechno slíbíš, tak já ti tvoji zlatou kouli přinesu nahoru."

"Ano," odvětila princezna: "všechno tohle ti slibuji, když mi moji kouli přineseš zpět."

Ale tak si byla pomyslela: "Co ta vrásčitá žába žvaní, ať si sedí ve vodě a kváká, ta přeci nemůže být žádnému člověku družkou."

Žába, když byla slib obdržela, ponořila hlavu pod vodu a za malou chvilku se objevila zase nahoře a v tlamě nesla zlatou kouli a hodila ji do trávy.

Princezna se zaradovala, když svoji krásnou hračku zase uviděla, popadla ji a utíkala s ní pryč.

"Počkej! Počkej!" volala za ní žába: "Vezmi mne sebou, já nemohu tak rychle utíkat jako ty."

Ale co jí bylo platné její úpěnlivé kvákání, princezna ji neposlouchala a pospíchala domů a na ubohou žábu, která tak musela zůstat v hluboké studni, ihned zapomněla,.

Druhého dne, když král a jeho dvořané seděli u tabule a jedli ze zlatých talířů, uslyšeli pleskání a čvachtaní na mramorovém schodišti, a když ten někdo byl dospěl nahoru, zaklepal na dveře a zavolal:

"Královská dcero, ty nejmladší, otevři mi!"

Leontýnka se běžela povídat, kdopak to za dveřmi je, a když otevřela, seděla tam žába. Tak princezna celá vystrašená dveře přibouchla a posadila se opět ke stolu. Král zpozoroval, jak jí divoce buší srdce a řekl:

"Čehopak se bojíš, stojí snad před těmi dveřmi strašlivý obr a chce tě odnést?"

"Ale ne." odvětila Leontýnka: "Není to žádný obr, nýbrž ošklivá žába, která mi včera v lese moji zlatou kouli vytáhla z vody, s tím, že jsem ji musela slíbit, že se stane mojí družkou. Ale to jsem si nebyla pomyslila, že se až sem z vody dostane, nyní stoji venku a chce dovnitř."

Mezitím zaklepala žába podruhé a volala:

"Královská dcero, ty nejmladší, otevři mi! Nepamatuješ si snad, co jsi mi včera u studny slíbila? Královská dcero, ty nejmladší, otevři mi!"

Tu pravil král:

"Co jsi slíbila, musíš taky splnit, jdi a otevři jí!"

Tak Leontýnka šla a dveře otevřela, tu žába vskákala dovnitř a skákala pak dál až k princeznině stoličce, tam se posadila a zaskřehotala:

"Zvedni mě k sobě nahoru!"

To Leontýnka udělat nechtěla, dokud jí král poznovu neporučil.

Sotva se žába na stoličce usadila, řekla:

"Nyní mi přistrč blíže svůj zlatý talířek, abychom mohly společně jíst"

To sice princezna udělala, ale každý viděl, že velmi nerada. Žába si nechala chutnat, ale Leontýnce každé sousto v krku přímo rostlo.

Po chvíli žába pravila:

"Nyní jsem se dosyta najedla a jsem unavená, zanes mne do své komůrky, tam se uložíme se k spánku."

Tu začala Leontýnka plakat, neboť se té studené žáby bála, ani dotknout se jí neodvážila a ona si chtěla spát v její krásné čisté postýlce.

Ale král se na ni rozhněvala pravil.

"Co jsi slíbila, musíš taky splnit, ta žába je tvoje družka!"

Tedy nic nepomohlo, chtíc nechtíc musela žábu vzít sebou. Popadla ji s velkým odporem dvěma prsty a nesla nahoru, a když si lehla do postýlky, místo aby žábu k sobě vzala, mrštila s ní vší silou o stěnu a zvolala:

"Teď dáš pokoj, ty hnusná ropucho!"

Ale světe div se, na podlahu nedopadla mrtvá žába, nýbrž živoucí, mladý princ s nádhernýma očima.

A ten byl nyní po právu a podle vůle jejího otce její milý druh a manžel.

Pak společně spokojeně usnuli a druhého rána, když je slunce probudilo, přijel kočár, v němž bylo osm běloušů zapřaženo. Ti koně byli vyšňořeni bílými péry a měli zlaté postroje; a stál u nich sloužící mladého krále; byl to věrný Jindřich.

Věrný Jindřich se velice rmoutil tím, že jeho pán byl proměněn v žábu, musel si své srdce spoutat třemi železnými obručemi, aby se mu samým zármutkem a bolestí nerozskočilo.

Ten kočár měl mladého krále zavézti do jeho říše, věrný Jindřich jim oběma pomohl do kočáru, sám si stoupnul dozadu; byl radosti bez sebe z toho vysvobození.

Když byli malý kousek ujeli, uslyšel královský syn něco venku zapraštět. Tu se obrátil dozadu a zavolal:

"Jindřichu, kočár se polámal!"

"Ne můj pane, to byla jen obruč na mém srdci, tu jsem si nasadil ve velké bolesti, když jste byl zakletý."

Ještě jednou a pak ještě jednou zapraštělo a princ si vždy myslel, že kočár se polámal, ale byly to jen ty dvě obruče na Jindřichově srdci, protože ten byl tak šťasten, že jeho pán je vysvobozen.